

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Herinneringen aan Alfred Mozer

Deze week kreeg ik bezoek van Paul Weller. Op zijn 65ste is hij geschiedenis gaan studeren en in dat kader wijdde hij zijn scriptie aan de imposante figuur van Alfred Mozer (1905-1979) onder de titel *Portret van een strijdvaardig Europeaan*. In onze contreien is Mozer geen volslagen onbekende, want als gevluchte Duitser zat hij in de oorlogsjaren ondergedoken in een huis op het terrein van Maasoord, de psychiatrische kliniek in Portugal. Twee artsen van de kliniek waren op de hoogte en voorzagen hem van lectuur en studiemateriaal. Voor mij is Alfred Mozer echter vooral een voormalige collega uit de tijd dat ik bij de PvdA werkte. Ooit schreef ik over hem: “De collega met wie ik in die jaren (1950-1955) dagelijks verkeerde, omdat hij aan het bureau tegenover mij zat, was Alfred Mozer, internationaal secretaris en redacteur van *Paraat*. Die dagelijkse omgang was plezant en inspirerend. Ik hielp hem vaak in zijn journalistieke bezigheden en schreef ook wel kleine versjes voor zijn blad. Ik herinner me hem als een vierkante kloeke figuur, wiens luide lach meer dan eens door de gangen schalde. Hij was een man met een onverzadigbare nieuwsgierigheid naar persoonlijke affaires, was verzot op verhalen en verhaaltjes en kon putten uit een onafzienbare voorraad anekdotes. Hij was ook een formidabele netwerker, een kunst die hij vooral verder ontplooidde toen hij in Brussel kabinetschef werd van Eurocommissaris Mansholt. Hij had draadjes lopen naar zulke uiteenlopende figuren als Konrad Adenauer en Helmut Schmidt, Harold Wilson en Golda Meir, prinses Beatrix en prins Claus. Jaren later heb ik hem nog eens ontmoet op een station. Toen we, wachtend op onze trein, samen een kop koffie dronken, vertelde ik hem terloops dat ik net bezig was met een sollicitatieprocedure bij Unilever. Onmiddellijk bood hij aan een goed woordje voor mij te doen bij leden van de Raad van Bestuur, maar die boot heb ik toch maar afgehouden.”

Het was onze laatste ontmoeting.

Koningin Beatrix vervaardigde deze bronzen kop van Alfred Mozer.

Beeldhouwster Beatrix

In 1985 openden koningin Beatrix en prins Claus het eerste eigen gebouw van het EUREGIO-secretariaat aan de grensovergang Enschede-Gronau. Koningin Beatrix bood daarbij een door haar vervaardigd beeldhouwwerk aan, een bronzen portret van Alfred Mozer. Het is een van de weinige objecten die zich buiten de eigen collectie van het koningshuis bevinden. Paul Weller vertelde mij over deze gebeurtenis nog een aardige anekdote. Toen de komst van koningin Beatrix aan Gronau werd aangekondigd was de wereld in rep en roer. Want als de koningin van Nederland voet op Duitse bodem zet schrijft het protocol tal van maatregelen voor. Dan moet de president zijn opwachting maken en zijn er militaire escortes. Hoe moest deze klip nu worden omzeild? Men vond de volgende oplossing. De aankondiging werd aangepast. Prins Claus zou de opening verrichten en hij zou zich laten vergezellen door de kunstenaar die het beeld van Mozer had vervaardigd. Het was niet koningin Beatrix die daar verscheen maar beeldhouwster Beatrix.